

ZÂMBETUL UNUI COPIL CARE A PRIMIT UN CADOU DE CRĂCIUN

written by J de S | 25/12/2014



Dostoievski, într-un fragment din romanul Frații Karamazov, ne spune povestea unei femei care, fiind rea toată viața ei, după ce moare ajunge în Iad. Iar îngerul ei păzitor, văzând-o cât de rău este chinuită în acel loc al pierzaniei eterne a sufletelor damnate, se tot frământa și se gândea cum să facă s-o scape de acolo.



La un moment dat îi spune lui Dumnezeu să-l lase s-o scoată pe femeia cea rea din Iad, pentru că a făcut și ea în toată viața ei o faptă bună, a dat cândva de pomană un fir de ceapă. Și Dumnezeu se învoiește, dacă îngerul o va scoate din Iad

folosindu-se de firul de ceapă verde. Femeia se prinde de firul de ceapă iar îngerul trage de el ca s-o scoată afară. Celelalte suflete damnate, văzând ce se întâmplă, se agață cu disperare de femeie, ca să le scoată îngerul și pe ele afară din Iad. Femeia, văzând aceasta, le strigă s-o lase în pace, pentru că doar pe ea vrea îngerul să o salveze. În acel moment firul de ceapă verde se rupe și toți cad înapoi în Iad.

Asemeni acestei femei suntem și noi, ființe păcătoase și rele, care cred că toate ni se cuvin numai nouă, rămânând indiferenți la suferințele și greutățile semenilor noștri. Plini de trufie ne gândim că ei de aceea sunt săraci pentru că sunt leneși și răi iar noi suntem buni. Nu încetăm nici un moment să-i judecăm și condamnăm pe alții și să ne lăudăm și să ne ridicăm în slăvi pe noi înșine. Dar trufia și lauda de sine nu-i sunt plăcute lui Dumnezeu, nu vin de la Dumnezeu ci de la Celălalt, care, fiind vicleană, ne face astfel să păcătuiți și să ne pierdem sufletele. Și ce contează c-am câștigat lumea toată dacă mi-am pierdut sufletul!

Dar în bunătatea și înțelepciunea Sa nemărginită, Dumnezeu ne-a lăsat o metodă simplă și sigură de a ne recâștiga sufletele pierdute și aceasta este caritatea, voluntariatul posibilitatea de a-i ajuta pe ceilalți oameni aflați în nevoie, ajutându-ne în același timp pe noi înșine. Faptele noastre bune sunt firele de ceapă verde de care ne agațăm pentru ca îngerii păzitori să ne poată scoate din Iad.

Toată viața oamenii caută sensul unei vieți trăite din abundență și cred că-l găsesc în lupta pentru putere și goana după bani și bunuri materiale, dar toate acestea ne dezumanizează și ne îndepărtează de profunzimea propriei ființe devenind niște străini pentru noi înșine, morți pe dinăuntru, care totuși continuă să trăiască.

Tot Dostoievski spunea că viața e o luptă continuă între Diavol și Dumnezeu, iar câmpul de bătălie este sufletul meu. Dar, în timpul acestei lupte continue, cu toate urcările spre Dumnezeu și recăderile în păcat, apare pentru un moment, zâmbetul unui copil care a primit un cadou de Crăciun, zâmbet care reușește pentru o clipă să ne însenineze, asemeni primei raze de soare ce reușește să pătrundă printre norii negri, înlăturând negura și întunericul și redându-ne lumina și speranța.

Paul Boroș

